בס"ד

פרשת אמור

שיעורו של הגאון רבי בן ציון מוצפי שליט"א

הסודות להצלחה שלך

www.yoursuccesstoolbox.com

תוכן העניינים

לעילוי נשמת לעילוי נשמת הורי היקרים 13

אפרים שמעון אריאל שמעון בן מיסה... 13

בן עוזיהו מרדכי וסיגל שיבדלט"א . ת.נ.צ.ב.ה 13

ת.נ.צ.ב.ה 13

בס"ד

פרשת אמור

שיעורו של הגאון רבי בן ציון מוצפי שליט"א

התורה בפרשה הזו. זו הפרשה של כל המועדים. כל החגים נזכרו בפרשה הזאת. ופתח בציווי של הכהנים. למה אמר: אמור אל הכהנים ואמרת אליהם. פעמיים. למה ? רשי אמר להזהיר גדולים על הקטנים. כלומר, אתה אמור וגם תאמר לאחרים שהם קטנים. לוא דווקא ילדים אלא אנשים קטנים, שאינם יודעים את התורה. זה הסבר אחד. אבל המפרשים, כתבו, כיוון שבעוונותינו הרבים, בית המקדש חרב ורב המצוות של הכהנים הן בבית המקדש. מי מקטיר קטורת ? הכהן. מי שוחט וזורק את הדם של קרבן התמיד ? הכהן. אפילו כל קרבן וקרבן שהביאו לבית המקדש. הכהן היה צריך לזרוק את הדם על המזבח. מה נשאר היום לכהנים ? היום בעוונותינו הכהנים לא עובדים. מה נשאר להם היום ? 2 מצוות: "אמור" ו"אמרת". "אמור"-מצווה מאד יקרה, שהכהן מברך את עם ישראל. אדם יזהר שלא להפסיד ברכת כהנים. אם הפסדת תשתדל ללכת לבית הכנסת אחר כדי לשמוע. גם אנו השומעים מקיימים מצוות "עשה", כאשר אנו שומעים את הברכה. ועוד כמה אסונות וכמה צרות מתבטלות ע"י ברכת כהנים. צא ולמד, מה שכותב הגאון חיד"א על ברכת הכהנים בספרו "מדבר קדמות". יש שתי סגולות בתפילה שעל כל אופן זה תופס, האחד ברכת כהנים. אפילו אם אין לך זכויות. הדבר השני, י"ג מידות. ויש כאלה שמבטלים את התחנון בקלי קלות. י"ג מידות, כל כך חשובות, אמר ר' יוחנן, מלמד שנתעטף הקב"ה כשליח ציבור. מה זה "ויעבור" ? עובר לפני התיבה. כל זמן שישראל עושים לפני כסדר הזה, אני מוחל עוונותיהם של ישראל. מכאן תדע, ששתי ההנהגות האלה, של ברכת כהנים וי"ג מידות אפילו אין תנאי ואין זכות הקב"ה מקבל אותן.

ו"אמרת", מה זה ? נשאר עד היום לכהנים איסור לא להטמאות. מקום שיש בו מת, בית אבות או בית חולים אסור לו להכנס לאותו בנין. הטומאה עוברת. אלא אם כן, זה יהיה בחדר סגור ויש חלון פתוח כלפי חוץ, יש בזה כמה דינים של פתח הטומאה, שהטומאה תצא. צריך להיזהר. וכן, לא להיכנס לבית הקברות. נכון שהתורה אומרת שמותר לו להטמאות לשבעה קרובים. חוץ מכהן גדול. לכהנים האחרים, להיכנס לבית הקברות לתוך 4 אמות של אנשים אחרים אסור. אז הוא יכול ללכת עד בית הקברות, ולעמוד עד 4 אמות של הקבר הראשון. זה מותר לו. אחר כך, בשבעה או בשלושים, לא עולה. כהנים לא ילכו לבית העלמין. קבר ר' שמעון, קבר ר' עקיבא, כל המקומות האלה זה מלא קברים של יהודים, ולכהנים אסור בכלל לבוא לשם. מי שהולך לשם מחלל את הכהונה שלו. עובר על מצוות דיאורייתא.

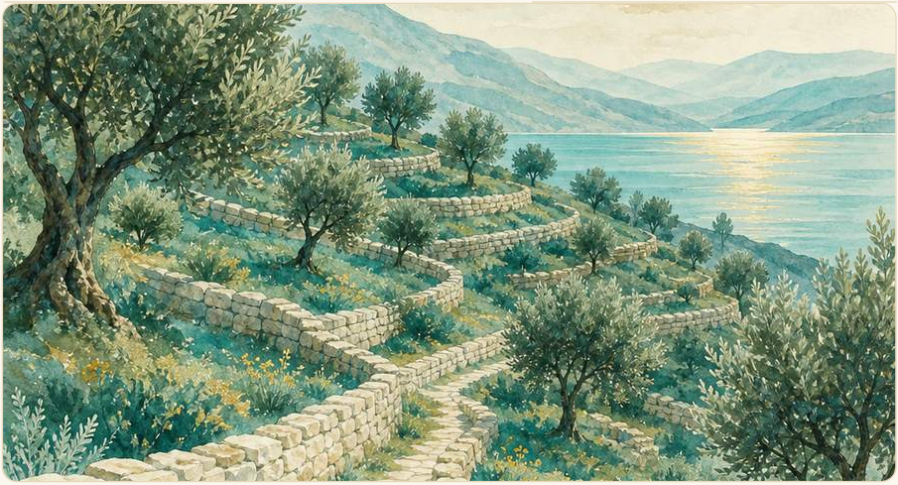
איך אנחנו יודעים את הציונים של הקברים שנמצאים היום ? יש למעלה מ 120 ספרים של יומני מסעות. היו נוסעים שהגיעו לא"י, מזמן ר' בנימין מטודלה, שחי לפני 1200 שנה. עברו את ארץ ישראל ותארו במפות את כל ארץ ישראל והיישובים. והם מתארים שבמירון יש בית קברות גדול. כל אבן שמזיזים שם מוצאים עצמות. גם הקרב של ר' יונתן בן עוזיאל, מלא קברים. עשו כביש וחצר על הקברים. אותו דבר בקבר ר' עקיבא. החתם סופר, מספר על כהן שקבל מחלת אפילפסיה. פתאם מאבד את ההכרה ונופל. זו מחלה קשה. זה נקרא "נכפה". אמרו לו שיש רפואה. שאם מת איזה גוי, שילטף אותו ויאמר לו: תראה לך זה לא מפריע, תיקח את המחלה שלי. ואז הגוי הזה שוכב ולא קם. והאיש הזה התרפא. נשאל החתם סופר, לגבי כהן אחד שחלה במחלה הזאת, האם מותר משום פיקוח נפש ? אמר, לא, אסור. אין שום היתר לעבור לוא מן התורה. אבל אם, בטעות הוא נטמא לאיזה מת, ירוץ לבית הלוויות של הגויים ויעשה את המעשה הזה. כך מביא החתם סופר. רואים כמה העוון חמור מאד.

מה לכהן בבית הקברות. הכהנים צריכים להזהר זהירות גדולה.

היום הלחם שלנו, של ברמן ואנג'ל מכיל 95 מרכיבים שונים בתוך הלחם. "לחם בית" אחרי יומיים מאפיש והלחם הזה לא. צריך זהירות גדולה. לדעת מה אתה מכניס לתוך פיך. מרן כתב, שמי שנזהר כל השנה לא להכניס לפיו לחם של גוי, בעשרת ימי תשובה יזהר. רבינו האר"י, כתב על הנהגה יותר חמורה: שיזהר לאכול "חולין בטהרה". מה פירוש ? בזמן בית המקדש לא היו אוכלים לחם ולא תבשיל שבישל אותו גוי, אפילו אתה עומד עליו, וכן אישה נידה. אצל הבן איש חי, בשלו רק נשים מתחת לגיל 12 או נשים בוגרות מעל גיל 50. זה נקרא שהוא היה אוכל חולין בטהרה. זה מוסיף טהרה לאדם.

אומר השל"ה, שכתוב ברבינו האר"י, שבעשרת ימי תשובה, ישתדל האדם לאכול חולין בטהרה. ומה עם הכהנים ? הקב"ה מסייע בידם. כיוון שהם צריכים לברך את ישראל והאחריות של ישראל רובצת עליהם. הוא עולה ראשון לתורה, הוא מברך אותנו, אז הכהן צריך להיות טהור. אז הקב"ה שומר עליו שלא יבוא לאיזה תקלה של טומאה. כותב ר' חיים ויטאל, עליו השלום, מה הסיבה שלכהן אסור להטמאות למת ? אומר: תדע. כהן הוא חסד. הלוי זה גבורה. אין חסד כמו החסד שאדם עושה עם המת. הכהנים היו מביאים קרבנות והיו מכפרים על העם. הזהיר אותם, כיוון שהקרבנות גורמים חיים לעולם, הזהיר אותם, שאם יטמאו למת חס ושלום. כמו, שלגבי המזבח כתוב, לא תבנה אתהן גזית, כי חרבך הנפת עליה ותחלליה, ולא משאירים שום כלי מתכת חדים (מזלגות, סכינים, פותחנים, ולא מועיל לזה כיסוי) על השלחן בזמן ברכת המזון. קצת זריזות וזהירות ואתה מרוויח. זה מונע צרות.

אסור לכהן להטמאות למת כי מת זה מראה ביטול. ה לא-יקרחה (יִקְרְחוּ) קָרְחָה בְּרֹאשָׁם, וּפְאַת זְקָנָם לֹא יְגַלֵּחוּ; וּבִבְשָׂרָם-לֹא יִשְׂרְטוּ, שָׂרָטֶת. ו למה התורה כל כך הזהירה על זה ?

הרמב"ם אומר שזה מנהגי הגויים. מביא רבי חיים ויטאל טעם נפלא מאד. הוא אומר, שאם חס ושלום עושה כן, מראה אכזריות. הגויים שורטים על המתים שלהם, כי מת שלהם הלך לאבדון. אבל יהודי שהוא מת, החליף מקום. היה בעולם הזה והלך לעולם הבא. אם חס ושלום שורט עליו או מורט או מראה כאילו הוא מאבד את האמונה בתחיית המתים. ואנחנו מאמינים בתחיית המתים. האמונה הראשונה שצריכה לנו היא תחיית המתים. נאמן אתה להחיות מתים.

משיב הרוח ומוריד הגשם. הגוף באדמה והרוח עולה למעלה. עתיד הקב"ה להחיות את המתים. זה דומה לעולם הזה ולעולם הבא. ויהי ערב ויהי בוקר.

העולם מתחיל חושך אח"כ אור. כל הדברים בעולם אינם שווים כל עוד הם בחיים. אחרי שהם ניתקים מהחיים הם מועילים. לדוגמא, שדה חיטה. אתה יכול להשתמש בזה כל עוד זה בחיים ? לא. מה אתה צריך לעשות ? לקטוף. לכתוש. אתה משתמש בחיטה אחרי שהיא מתה. כשהיא מחוברת לאדמה, כשהיא בחיים. אתה לא יכול להשתמש בה. אותו דבר בהמה. אתה רוצה להנות מהבהמה. אתה צריך לשחוט אותה. ואז אתה יכול לקחת את העור שלה, או לאכול את בשרה. או אפרוח. רק אחרי שהביצה מתקלקלת יוצר ממנה אפרוח. חיטה זרעת אותה באדמה, רק אחרי

שהזרעון נרקב יש נביטה וחיטין יפים מאד. גם יצירת הוולד במעי אימו, בהתחלה, חוץ מכבודכם, זה מסריח. הסתכל בשלושה דברים. מאין באת ? מטיפה סרוחה. לא יווצר וולד, עד שיעבור עליו שלושה ימים על הטיפה והיא תתקלקל ותסריח ואז יווצר עובר. כך גזרה חכמתו יתברך. כך, גם המת. לא עליכם, המת נפטר. קוברים אותו באדמה. ויש לכוון שאתה זורע אותו באדמה, "שיצמח". "מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה". ואז אחרי זה הוא נרקב באדמה. לפעמים העצמות נשארות לפעמים נרקבות ואז בקרוב, בעזרת ה', נראה תהיה תחיית המתים, וכתוב "ויציצו מעיר כעשב הארץ". ומכאן המנהג, כותב המעבר יבוק, שהיו נוהגים, בחזרה מלווית המת, קוטפים עשבים וזורקים מאחרי גבם ואומרים את הפסוק " ויציצו מעיר כעשב הארץ". לבטאות את האמונה בתחיית המתים.

איך היתה גאולת מצריים ? היו צרות. עבדו בפרך. ומשם צמחה הגאולה. הנה גם עכשיו הגויים נגדנו. הקב"ה מכה בהם. ואז מתוך המכה צומחת הישועה. היה ריקבון, צער, דכאו אותנו. ואחרי זה, כאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ. לרמב"ם יש אגרת, תחיית המתים.

מה פירוש הפסוק: מכון לשבתך פעלת ה', מקדש ה' כוננו ידיך. מכון לשבתך, זה בית ראשון. פעלת ה'-בית שני נחרב. זו הכנה.

זה כמו המת שמת ואחרי זה תהיה תחיית המתים. יבוא בית שלישי, מקדש ה' כוננו ידיך. זה לא אנחנו נבנה אותו. זה יהיה בידו של הקב"ה. ומה שהקב"ה בונה לא נחרב לעולם. הקב"ה נצחי. הוא בנה את בית המקדש השלישי. הוא מוכן. צריך הוראה מגבוה, שאם אנחנו נהיה בסדר, רש"י כותב במסכת ראש השנה, שכך זה יהיה, פתאם באמצע הלילה נראה את בית המקדש עם כל התאורה שלו, עם כל האגפים והשכלולים, יורד מלמעלה לכאן, ואנו רואים אותו ושמחים בו. זה פירוש "כוננו ידיך". זה הבית השלישי שיהיה בניין עדי עד של הקב"ה.

במסכת סנהדרין, שאל אפיקורס אחד את רבי מאיר, הקב"ה כהן. ואם הוא כהן, איך נטמא למתים. הרי עתיד הקב"ה להחיות את המתים. "אז בפתחי את קברותיכם." הוא נותן את ההוראה למתים לצאת. אנחנו בניו של הקב"ה, ואבא כהן, חוץ מאתכם, אם חס ושלום הבן שלו מת מותר לו להטמאות אליו. המתים של ישראל קרואים בניו. והוא נטמא להם. לכן, עליו אין קושיות. תראה איזה תירוץ הגמרא מתרצת. זה מבהיל. כמה הקב"ה אוהב את עם ישראל.

מחיה מתים אתה. ולא מישהו אחר. משיב הרוח זה הנשמה שעלתה למעלה. מוריד הגשם, זה הגוף שירד לקבר. חוץ מכם. ואז "מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה." זה פירוש הפסוק ממה שאמר במשנה: היילודים למות. מה פירוש ? כל הדברים בעולם, מתי ההנאה שלהם ? כשהם מתים. אני רוצה רהוט. אני צריך עצים. אני צריך לכרות אותם כדי לעשות בהם שימוש. אז היילודים למות. והמתים להחיות. זה מראה לנו שהמתים היהודים עתידין לחיות חיים נצחיים. הזהירה התורה: כל אשר יש בו מום לא יקרב.

יש 80 מומים שפוסלים בכהן. זה מבהיל, באזניים, בעיניים, בחוטם, בשיער, בגבות, בשפתיים. במה לא. פלא פלאים. אם היתה לו מכה קטנטונת, או עקמומית, באיזה אבר, פסול. אותו דבר גם הקרבן. היו כהנים מיוחדים שהיו נקראים מבקרי מומים. היתה להם לשכה מיוחדת. הם היו בודקים את הקרבנות אחד אחד. מראשו ועד עיניו. לבדוק שהוא לא פסול.

מה כל קשה במום שצריך להיזהר בו ? הרב חיד"א הביא רמז נפלא מאד, בשם רבי מאיר פפירש, תלמידו של האר"י, בשם רבינו האר"י, בספרו "אור צדיקים". בספר זה הנהגות נפלאות מאד. שם הוא כותב דבר מדהים. אם אדם רואה שמזלו לא כל כך מצליח, או עבודת ה' שלא לא הולכת כמו שצריך, אטו שהוא לא מכוון בתפילה כמו שצריך, מה יעשה ? יכוון באותיות שמו. למשל, שמו אברהם, א', ב', ר', ה', מ'. ואחרי כן יכוון במילוי של אותיות שמו. המילוי של האות א', אלף, למד פא. ב': בית, יוד, תיו. ר': ריש, יוד, שין. ה': ה,ה. מ: מם, מם. זה שלב א'. אחרי כן יש שלב ב'. מילוי של המילוי של אותיות שמו. יקח את האלף יעשה ממנה 9 אותיות. אלף, למד, דלת, זה באלף לבד. בית: בית, יוד. תיו. זה בית לבד. ריש: ריש, יוד, שין. וכך ימשיך הלאה עד מילוי של מילוי. ויוסיף עד אין סוף ולא יהיה קץ להצלחה שלו. תראו איזה דבר מדהים. כך מביא בשם רבינו האר"י. תעשה את זה בראש שלך, מתי שאתה רוצה. וכך תצליח. כי כל מילוי מוליד עוד מילוי.

אחרי זה הפרשה מדברת בענייני החגים והמועדים. שׁוֹר אוֹ-כֶשֶׂב אוֹ-עֵז כִּי יִוָּלֵד, וְהָיָה שִׁבְעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ; שור בן יומו קרוי שור. כבש בן יומו קרוי כבש. עז בן יומו קרוי עז. אדם בן יומו אינו קרוי אדם. מה פירוש ? השור הוא באותו מצב נולד

עגל נהיה עגל מבוגר, בלי שכל בלי ראש, בלי דין וחשבון. אותו דבר הכבש, העז וכל בעל חי. אבל האדם זה אחרת. תינוק, אחרי כן מבין, אחר כך מניע איברים, מתחיל לרצות דברים, מתחיל ללכת....מבחינה רוחנית האדם צריך להיות כל יום שונה ממה שהיה אתמול. כמו שכתב רבי סעדיה גאון. שהיהודי האמיתי אינו נשאר באותה מדרגה שהיה אתמול. חייב היום להשתנות ולהיות יותר טוב ומשובח מאתמול. ובעבודת ה' יותר ! למה ? כל יום אנחנו מתקרבים לקב"ה עוד מדרגה, אז אנחנו צריכים לאהוב אותו ולהעריץ אותו ולעבוד אותו, יותר ממה שעבדנו אתמול. זה הכוח. הנשמות של המתים בגן עדן כל יום עולים בעוד מדרגה וכל יום הם מוסיפים עוד ועוד מדרגה ממה שהיו אתמול. זו המעלה של האדם יותר מבעלי חיים. הרב חידא אומר, שור, זה עלי שור, שור לשון הבטה. השור יש לו מבט חד מאד. הוא מיד יודע אם מישהו חדר לטריטוריה שלו. שור זו הבטה.

מה זה כשב ? לשון נכספה וגם כלתה נפשי. צריך להתאוות לעלות עוד. לשאוף לדעת עוד. לשאוף לקיים עוד מצווה.

או עז. להיות עז כנמר. לשון תעוזה. שבעת ימים זה שבעים שנה. אדם בכוחו ותוקפו ועוצמתו. אחרי 70.... למה שבעת ימים ? כדי שיעבור עליו שבת. כנ"ל לגבי ברית המילה, ביום השמיני. גם הכבש צריך להמתין לו שבעת ימים, וביום השמיני אפשר להקריב. ע"י השבת הקרבן נעשה רצוי. כמו שהכבשים נרצים כך גם בני האדם נעשים נרצים. מדוע ? מכיוון שבשעת הברית הוא נעשה יהודי. לפני כן היה גוי ערל. ככל שמשהים את העורלה על התינוק זה מקשה על חיי הילד. ברית צריך לעשות בבוקר, מייד אחרי תפילת שחרית. ע"פ מנהגי הספרדים, היו מקשטים את כסא אליהו ושמים עליו תנ"ך, וזה מסייע לתינוק להיות ירא שמיים. אחרי כן צוותה אותנו התורה להכין לחם אישה להשם.

- **כמה לחם היו מביאים ?**

12 כיכרות היו מביאים לשלחן בבית המקדש. 6 מכאן ו 6 מכאן. זה כנגד יום הכיפורים שיש לו 6 עולים. כנגד זה 6 מלאכים. בשבתות עולים שבעה. במועדים

עולים חמישה. יום הכיפורים, זו דוגמת כסא הכבוד, שיש 6 מעלות לכסא. ועל זה אמר שלעתיד לבוא: ואכבסך ב שש ואכסך משי. שש, פירושו פשתן. עיזים, זה צמר של עיזים. שש, זה פשתן. למה שש ? לרמוז על שש המעלות של הכסא, שאנו עולים בהם. וספרתם לכם ממחרת השבת...שבע שבתות תמימות תהיינה...

שאלו המפרשים, למה לא מברכים שהחיינו על ספירת העומר ? אומר הרשב"א, הקרבת העומר זו הכנה. לא העומר זו המטרה. הרי חיטים יהיה לקראת שבועות. ואז החיטה מוכנה לאכילה. השעורה מאכל בהמה. שהחיינו זה בליל שבועות. עוד תירוץ: משום עגמת נפש. שהיה בית מקדש היינו מקריבים עומר. עכשיו בעוונותינו הרבים, שאין לנו בית מקדש, נשאר לנו רק ספירה. אין הקרבת עומר כי אין לנו בית מקדש. נזכרים בחרבן, אז איך נגיד שהחיינו.

ר' יהודה החסיד מסביר מדוע בכלל תקנה התורה ספירת העומר ? אז היו עסוקים בשדות שלהם, לא היה יהודי שלא היה לו שדה. והיה זורע אותה. היו נשארים בשדות בלילות, לשמור ולעבוד. כדי שיזכרו את חג השבועות תקנה התורה שיספרו.

7 שבתות תמימות תהיינה. אימתי תמימות ? בזמן שישראל עושים רצונו של מקום. ואם לא תמימות יספרו 50 יום. מה העניין ? ר' יהונתן אייבשיץ, אומר שבחוץ לארץ חוגגים יומיים שבועות. אז יוצא שאצלם כאילו הם סופרים 50 (לא שהם סופרים בפועל את החמישים אבל כאילו מחכים עוד לילה אחת) ורק ב 51 זה שבועות. אנחנו סופרים 49 וה 50 שבועות. עושים רצונו של מקום, גרים בארץ ישראל. בחוץ לארץ גלו, שם אין עושים רצונו של מקום. התורה מצווה על ארבעת המינים.

"ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר, כפות תמרים וענף עץ עבות וערבי נחל." הגאון מוילנה, מסביר רעיון ע"פ הטעמים שבהם הקורא בתורה צריך לדייק ולקרא. ו"לקחתם לכם", מנוגן אזלא גריש. על ארבעת המינים אתה צריך לטרוח. תלך לפה תלך לשם עד שאתה מוצא. ביום הראשון, שופר הולך, רביע. תלך להביא ארבעת המינים. אחר כך מה בא ? פרי עץ הדר, שופר מהופך, קדמא. מה זה פרי עץ הדר ? זה האתרוג. האתרוג הוא דוד המלך. מה היה עם דוד ?

את דוד המלך שנאו כולם. "מוזר הייתי לאחי ונכרי לבני אימי". כל שוד וגניבה היו אומרים הגנב זה דוד. "חרפות חרפיך נפלו עלי." כך סבל. בגיל שנתיים זרקו את דוד במדבר יהודה. שם היו אריות ודובים. דוד קפץ לתוך לוע הארי וקרע אותו והציל את הכבש ולזכר הנס הזה מה עשה ? לקח את הכבש הזה, שחט אותו, והעור שלו עשה בגד שאותו הוא לבש כל הזמן. המעיל הזה זה הכבש שהצלתי מפי האריה. כשמגיע שמואל למשוח את דוד למלך, אומר ישי, בא שמואל לגלות את חרפתינו, ואמא שלו שמחה. בא שמואל מביא את הקרן. וכך בעזרת נראה את המשיח. והשמן לבד יוצא מהקרן ונשפך על הראש של דוד. מייד עמדה אמו בכתה ואמרה אימו: "אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה."

אומר הגאון מוילנה: שופר מהופך, קדמא, פרי עץ הדר שופר מהופך קדמא. הוא היה למטה למטה עכשיו נהיה למעלה למעלה. וכל מלאכה לא תעשו חוקת עולם. זה על יום הכיפורים. למה אמר וכל מלאכה לא תעשו חוקת עולם ? לא תאכלו חוקת עולם, היה צריך לכתוב. הרי לא אוכלים ביום הכיפורים. אומר רבי יהונתן אייבשיץ היתה פעם אחת בהיסטוריה שאכלו ביום הכיפורים. מתי זה היה ?

בזמן שלמה המלך. שהוא חגג שבעה ימים של בנין בית המקדש, בח' בתשרי. ביום שמונה לחודש תשרי הושלמה מלאכת המקדש. אז הוא חגג את ח' וט' וי' וי"א, וי"ב וי"ג וי"ד. שבעה ימים. מיד אחרי זה עשו גשר, שבעה ימים סוכות. שבעה ושבעה. ואכלו ביום כיפור. הגמרא במסכת מועד קטן אומרת: דאגו ישראל שחטאו ואכלו ביום הכיפורים. מיד יצאה בת קול ואמרה להם: לכו לכם לאהליכם. שמחו שמחה גדולה. בשר אותם הקב"ה שנשותיהם טהורות כולן. הלכו הביתה ולא היתה טומאה בבית. וכולם התעברו ואחרי תשעה חודשים ילדו בנים זכרים. היה יום ברית המילה הגדול. לכן, לא אמר חוקת עולם על תענו את נפשותיכם. אלא כל מלאכה. הם לא עשו מלאכה. אבל לאכול ולשתות כן. בקרוב נאכל ונשתה בבית המקדש. יראו עינינו וישמח ליבנו.

- **לעילוי נשמת לעילוי נשמת הורי היקרים**

אפרים שמעון אריאל שמעון בן מיסה מזל בת וסינה

- **בן עוזיהו מרדכי וסיגל שיבדלט"א. ת.נ.צ.ב.ה**
- **ת.נ.צ.ב.ה**

רשימות

רשימות

הסודות להצלחה שלך

לתת, לאהוב, לצמוח

www.yoursuccesstoolbox.com

סרקו לאתר

לכל החוברות באתר